

כלם מתרקרים, וכל שמחה וכל הארתו הפנים נמצאות שם. זהו שפטוב (יקרא טז) לפניהם הטהרה. בתרוב (יקרא טז) ונמתן אהרן על שני השעים גරלות גורל אחד לה' וגורל אחד לעזazel. וזה השמחה היהיא של המקטרג ההוא, כדי שהקדוש ברוך הוא יפלע עמו גורל, ומזמן אותו, ולא יודע שאש דולק שם על ראשו ועל העם שלו, כמו שנאמר (משל כה) כי גחלים אפתה חתעה על ראשו. וסימןך - (אסתר ה) אף לא הביאה אסטר המלכה עם המלך אל המשתה אשר עשתה כי אם אותן. וכתיב, ויצא הקן ביום מהו וא כתיב, ויצא הקן ביום וטוּב לב. בחלק מהו שמח וטוב לו. ובסוף, כאשר שנוטל, והולך לו. ובטעון לבית המלכה, בא המלך העליון לבית המלכה מבקשת עלייה ועל בניה ועל עמה מן המלך.

ואף בזמנם שישראל בגנות ומחפלהים פללו בכל يوم, היא עולה ביום זה לפניהם הדריך את העם ותוקם קדשו ברוך הוא לעשות עם אדום, ונגזר אידעת תמיד המקטרג הזה לעבר מן העולם, כמו שנאמר (ישעה כה) בלו' המרות לנצח.

וסימןך - בזמנם הגנות (אסתר ז) כי נמברנו אני וגוי. כי אין האר שווה בנזק המלך. מה זה בנזק המלך? כמו שנאמר (חושע) והכריתו את שמננו מן הארץ ומה עשה לשמד הadol. שהרי השם העליון לא מתקיים בקיומו, וזהו בנזק המלך.

ואו, ומה נבעת מלפני המלך והמלך. אז אור הפנים וכל שמחה נמצאת, וישראל יוציאים לחירות ביום מהו. ואו, מהיום

פתחורא, ועלמיין כלחו מתפרקין, וכל חידו וכל נהיריו דאנפין אשתקחו תפון. הדא הוא דכתיב, (יקרא טז) לפניכי יי' טטהרו.

בתיב (יקרא טז) ונמתן אהרן על שני השעים גורלות גורל אחד לדי' וגורל אחד לעזazel. דא איהו ההורח חודה דהו דלטורה, בגין דקודשא בריך הוא יטיל עמיה גורל, וזמןין ליה, ולא ידע דנור דליך אטיל על רישיה, ועל עמא דיליה, כמה דעת אמר (משל כה) כי גחלים אפתה חתעה על ראשו.

ובסימןך, (אסתר ה) אף לא הביאה אסטר המלכה עם המלך אל המשתה אשר עשתה כי אם אותה ולבתר בד אתי מלכה עללה, ועל מטרונינטא, מטרונינטא תבעת עללה, ועל בנהא, ועל עמא מן מלכה.

ואכילה בזמנא דישראל בגולותא, וצלו צלותין בכל יומא, איהו סלקת ביומא דא, לקמי מלכא עלאה, ותבעת על בנהא. ובדין אתגערו, כל אינון נוקמין, דזמין קדשא בריך הוא למעבד עם אדום, ואתגער היה זמין דלטורה דא לא תעبرا מעלה, כמה דעת אמר (ישעה כה) בלו' המרות לנצח.

ובסימןך, בזמנא דגלוותא (אסתר ז) כי נמברנו אני וגו'. כי אין האר שווה בנזק המלך. מי בנזק המלך. כמה דעת אמר, (יהושע ז) והכריתו את שמננו מן הארץ ומה עשה לשמד הadol. הדא שמא עלאה, לא אתקאים בקיומיה, ורק אידיו בנזק המלך.

ובדין ובהמן נבעת מלפני המלך והמלך, נהיריו דאנפין, וכל חידו אשתקח, וישראל נפקאי להירgo, בההוא יומא. בדין מההיא יומא וללהא, חירו